Lotte van den Noort

Lotte van den Noort (1995) is een Nederlandse auteur, geboren in de Brabantse gemeente Helmond. Sinds het moment dat ze wist om te gaan met pen en papier, schreef Lotte al veel korte verhalen in notitieboekjes, die ze dan vol trots en enthousiasme voordroeg aan de klas. Nadat Lotte op haar veertiende een artikel had gelezen over een jong meisje dat haar eigen boek had uitgebracht, dacht zij: 'Dat kan ik ook!'

Haar eerste boekje kwam uit bij Boekscout toen Lotte veertien was, sindsdien heeft ze nog zeven andere boeken geschreven, telkens uitgegeven via Boekscout, eigen beheer en via een kleine uitgeverij die in 2019 is gestopt met publiceren.

Lottes passie ligt bij historische verhalen. Haar moeder vertelde haar al dat ze een 'oude ziel' heeft. Soms denkt Lotte zelf ook dat ze in de verkeerde tijd is geboren.

Haar debuut bij Hamley Books 'Unsinkable' kwam uit in het voorjaar van 2021 en werd genomineerd voor de Jonge Jury debuutprijs 2022. Naast Unsinkable kwamen ook 'Unwritable' en 'Unlikable' uit bij Hamley Books. Een door lezers geliefd boek, 'Bloedjuweel', gaf Lotte uit in eigen beheer. Hiervan zijn twee keer 200 limited edition hardcovers gedrukt. De paperback is nog steeds overal verkrijgbaar.

DIT OF DAT

Eerst het boek	&	Eerst de film
Lezen in bed		Lezen op de bank
Overdag schrijven		's Avonds schrijven
Dik		Dun
Boekhandel		Bibliotheek
Een schijfplan maken		Spontane schrijver
Deadlinehater	&	Deadlinelover
Eén waanzinnige recensie		Een topplek in de bestsellerlijst

Lees meer van de auteur

Tien vragen aan Literatour-auteur Lotte van den Noort

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Ik weet niet precies wat mijn eerste verhaal was, omdat ik als kind zijnde al veel schreef. Het eerste verhaal dat ik me echter kan herinneren, was een verhaal dat ik schreef in groep 7/8, over een klein meisje met haar zwarte kat in Egypte, dat verschillende avonturen beleefde. Elke week schreef ik hier een vervolg op en elke vrijdag aan het eind van de dag mocht ik deze dan voorlezen aan mijn klasgenoten.

Wat is je mooiste jeugdherinnering als het om lezen gaat?

Dat mijn ouders mij voor het slapengaan een verhaal voorlazen. Dat roept warme gevoelens bij me op als ik daaraan terugdenk.

Sprak je vroeger wel eens met vrienden over boeken en waarom wel of niet?

Op de basisschool niet, ik was een van de weinigen die naast het verplichte leesuur nog zelf de boeken las in de pauzes. Op de middelbare school leerde ik iemand kennen die obsessed was met de boeken van Twilight en Percy Jackson. Toen heb ik de overstap gemaakt naar YA en door haar ben ik meer gaan lezen, zodat we erover konden praten.

Wanneer schrijf je het liefst?

In de avond, als de wereld slaapt en ik ongestoord mijn gang kan gaan.

Kun je jezelf als auteur omschrijven in vijf woorden?

Creatieve duizendpoot met een chaosbrein.

Wat vind jij het leukste aan een schoolbezoek en het ontmoeten van jonge lezers?

Het leukste is als de klas eerst geen ‘zin’ heeft in het bezoek, omdat lezen, schrijven en daarover praten vaak als saai wordt bestempeld. Als ik echter eenmaal bezig ben, zie ik dan de meeste gezichten oplichten. Als ik dat bereik, ben ik blij!

Welk advies zou je jongeren willen geven die zelf graag willen schrijven?

Denk niet te veel na over je eerste verhaal. Schrijf wat je zelf graag wil schrijven en zou willen lezen. Schrijf je verhalen af, hoe stom ze in eerste instantie ook lijken. De eerste versie is echt je schetsversie. Pas daarna, als je het ook aan anderen hebt laten lezen, ga je het boetseren tot een mooi, compleet verhaal.

Welke leestip zou je jongeren willen geven die niet graag lezen?

Begin eens met een graphic novel! Deze heb je snel uit en zijn ook nog eens super leuk om te lezen. O, en lekker visueel, want veel plaatjes!

Wat heeft bij jou goed geholpen als tiener om de liefde voor lezen aan te wakkeren?

Ik was een buitenbeentje en werd veel gepest. De echte wereld vond ik daarom maar stom en eng. Door te lezen kon ik ontsnappen uit de realiteit, dat was voor mij een grote troost.

Hoe zie jij de toekomst van het boek voor jongeren?

Hopelijk wordt het door BookTok weer wat kleuriger allemaal. De leescijfers in Nederland zijn niet goed, jongeren hebben tegenwoordig ook veel meer afleiding dan vroeger. Zolang sommigen het blijven zien als een ‘moetje’ in plaats van ‘iets leuks en ontspannend’, gaat het niet beter worden.

Lees meer van de auteur

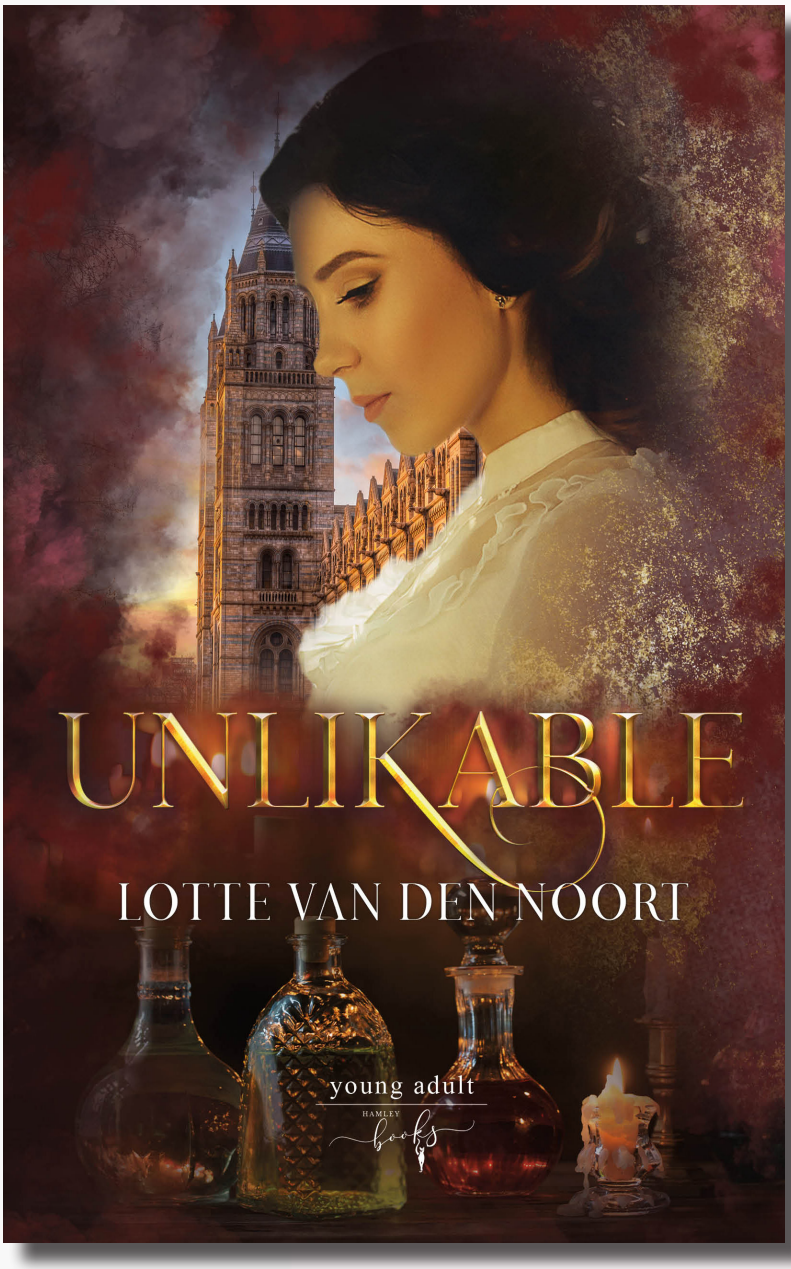

Lees een sneak preview

PROLOOG

Zijn schoenen laten bloederige vlekken achter op de versleten houten vloer van de kamer, maar dat deert hem niet. De vloer is wel vaker bedekt met vloeistoffen. Sommige daarvan zitten er al zo lang dat schoonmaken geen zin meer heeft. Hij heeft het geprobeerd, echt waar. De stank is, voor zover dat kan, verdwenen, maar de vlekken zijn niet meer weg te poetsen.

Toch maakt hij zich er niet druk om. Niet meer, althans. Toen hij zich hier in het begin had gevestigd, had hij nog panisch uit het raam gestaard, zeker wetend dat er ieder moment een agent zou binnenlopen. Dat gebeurde niet. Nog steeds niet. Niemand zal hier ooit kijken, naar hem zoeken. Niet bewust, tenminste.

Buiten hoort hij de regen op het dak vallen. Snel, onregelmatig. Het is noodweer. Perfect. Dit is gewoonweg uitstekend. Dit maakt de hele sfeer.

Opgewonden loopt hij naar het dressoir dat net als de vloer is besmeurd met donkere substanties. Het oppervlak is nog

vochtig, maar ook dat hoort erbij. Dit is kunst. Dit is puur genot.

Enthousiast trekt hij de bovenste lade open. De flesjes in de lade rammelen tegen elkaar door de kracht waarmee hij dat doet. Hij pakt een naald en het eerste flesje waarop zijn ogen vallen, en strijkt het etiket glad om zijn elegante handschrift te kunnen lezen.

Unlikable.

Buiten is een oorverdovende knal te horen en een zilverachtig licht schiet tussen de kieren van de deur en ramen door. Bliksem. Nog beter. Hoe duisterder de sfeer, hoe meer hij hiervan kan genieten.

Haastig loopt hij naar de andere kant van de kamer, waar een zetel staat. Alleen een zetel, waar zijn favoriete boek op rust: *Frankenstein*. Hij zal zorgen dat hij klaar zal zitten als degene die hij elk moment verwacht de kamer betreedt.

Hij pakt het boek van de zetel, legt dit op zijn schoot en neemt plaats.

En wacht.

Er hangt geen klok in de kamer. Hij draagt geen zakhorloge. Intuïtief voelt hij hoe laat het is. Even sluit hij zijn ogen om naar de regen te luisteren, te genieten van de bliksem, het noodweer. De vingers van zijn vrije hand strijken hypnotiserend over de kaft van het boek dat hij wel tientallen keren heeft gelezen, de inhoud is voor eeuwig opgeslagen in zijn brein.

Dan… het verwelkomende geluid van paardenhoeven, in combinatie met houten wielen van een kar die wordt getrokken.

Ze is er.

Hij opent zijn ogen, slaat zijn benen elegant over elkaar en strijkt daarbij zijn met bloed en zweet bevlekte overhemd glad. Het wordt er niet beter op, maar het gaat om het idee. Hij maakt zichzelf klaar. Als die deur zo opent, moet hij ogen als

een koning. Zijn vingers klemmen zich nog iets steviger om het flesje en het boek heen.

Kom maar, meisje, kom maar vlug, zingt hij in gedachten het lied dat zijn leermeester vroeger zong tijdens het werken aan zijn briljante experimenten. *Je weet dat je wilt, je weet dat je moet.*

Nog een donderslag.

Kom maar, meisje, snel en vlug.

Voetstappen naderen. Er wordt aangeklopt. Het aankloppen klinkt wanhopig. Het is nergens voor nodig, want de deur zit niet op slot. Niemand met een gezond verstand zal hier namelijk ooit gaan zoeken. Alleen de slachtoffers waarvan hij *wil* dat ze hem vinden, zullen hier komen.

Zijn bezoeker stopt met kloppen. Even valt het stil. Zelfs de regen lijkt zich in te houden.

Nu begint hij toch een beetje ongeduldig te worden. Zijn linkervoet tikt verveeld op en neer op de krakende vloer.

Kom maar, meisje, 't duurt niet lang. Kom nu snel, snel en vlug.

Met een luid gekraak en op een nieuwe donderslag zwaait de deur open, knalt tegen de muur en schiet bijna uit zijn scharnieren. Een afzichtelijk schepsel staat in de opening. Ze staat krom, komt houterig vooruit en kan niet stoppen met huilen.

'Wat heb je met me gedaan?!'

Hij kantelt zijn hoofd en grijnst triomfantelijk.

Want op het eind kom je toch wel terug.

1

Ze stinkt, alleen kan ik de walm die van haar afkomt niet vergelijken met een bekende geur. Ik heb nog nooit een dood persoon gezien, laat staan geroken. De geur is een mengeling van rotte vis en een kamer waarvan de ramen en deuren al jarenlang potdicht zitten. Muf. Ja, muf en verrot. Zo ruikt de dood.

Mijn tante ligt er ook niet bepaald fraai bij. Haar rechtermondhoek is naar beneden gezakt en blijft daar hangen in een afkeurende pruil. De diepe rimpels in haar voorhoofd lijken erin te zijn gehakt met een grove bijl. Ooit was Colette Huxley vol leven geweest. Ze lachte het grootste gedeelte van de dag en floot daarbij de mooiste melodieën, tot grote ergernis van mijn vader, die dat maar vervelend en niet vorstelijk vond.

Ik zet een stapje dichter bij de kist. Niet voor de geur, maar om mijn tante Colette nog iets beter te bestuderen. Ze lijkt totaal niet meer op zichzelf. Ze ziet er stijfjes uit. Eigenlijk lijkt ze nu meer op mijn vader, want die ziet er altijd zo uit. Stijfjes.

Ik kijk naar hem, naar mijn vader. Hij staat wat te snotteren in een gestreken zakdoek. Zijn ogen zijn waterig en tranen lopen in zijn lichtgrijze baard, om daar vervolgens in te verdwijnen.

'Ik ga haar echt niet missen,' zegt hij tussen het snotteren door, zijn stem is hees, alsof hij de hele dag heeft lopen schreeuwen. 'Ze was een schande voor de familie.'

'Is dat zo, vader?' Ik leg een hand op zijn schouder en haal mijn neus op, waardoor ik moet kokhalzen. Snel wend ik mijn blik af, zodat ik niet naar het levenloze lichaam van mijn tante hoef te staren. In plaats daarvan vind ik de muur plotseling erg interessant. Het mahoniehout glanst alsof het net is gepoetst en ik vraag me af hoeveel doekjes daar op een dag overheen worden gehaald. Hoeveel personeelsleden alleen al de muren van mijn tantes vertrek poetsen.

'Maar ze was wel de zus van je moeder,' gaat mijn vader verder, net nu ik denk dat hij geen stem meer overheeft. 'Je moeder was zo dol op haar.'

Een ongewenste brok vormt zich in mijn keel bij het horen van het woord 'moeder', waardoor het voelt alsof ik zand heb ingeslikt. Langzaam laat ik mijn hand van mijn vaders schouder glijden en zet ik een stapje bij de kist vandaan, plotseling vechtend tegen de tranen. Vader spreekt nooit over moeder, werkelijk nooit. Als ik ooit over haar wil praten, dan vermijdt hij het onderwerp alsof haar naam alleen al vergif is voor zijn oren, en vaak roept hij dan mijn gouvernante, mevrouw Harris, om haar vervolgens te bevelen mij naar mijn kamer te brengen.

Godzijdank is mevrouw Harris drie maanden geleden met pensioen gegaan en is ze naar Ierland vertrokken om haar familie te bezoeken. Die vrouw gaf me de kriebels.

Mijn vader mist mijn moeder ontzettend. Soms betrap ik hem erop dat hij naar haar portret staart, dat groots boven de

openhaard in de eetkamer hangt, als een soort trofee. Alsof moeder een prijs is die hij ooit heeft veroverd, maar die tussen zijn vingers door is geglipt.

Ziektes zijn verschrikkelijk, al helemaal als de dood aan het eind van die ziekte op je staat te wachten.

'Vader,' begint mijn oudere broer, Everett, voorzichtig. Hij staat aan de andere kant van de kist en al die tijd heeft hij geen teken van emotie getoond.

Ik schenk mijn broer een waarschuwende blik met mijn ogen. *Vraag niet verder naar moeder*, probeer ik hem te vertellen met die blik. Vader zal woedend worden omdat hij over moeder is begonnen en zal zich realiseren dat hij het verboden onderwerp heeft aangekaart.

'Zullen we een stuk gaan lopen voordat het eten wordt opgediend?' vraagt Everett. 'Even wat… frisse lucht.' Bij de laatste twee woorden kijkt hij verontschuldigend naar mijn tante, die hem waarschijnlijk met opgetrokken wenkbrauwen zou hebben aangekeken als ze nog leefde, waarna ze in lachen zou uitbarsten.

Mijn vader snuit nog een laatste keer in zijn zakdoek en vouwt deze netjes op om hem vervolgens in zijn jasje te stoppen. Hij trekt zijn gezicht terug in de plooi, alleen zijn rode ogen verraden dat hij zonet nog heeft gehuild. 'Juist, dat was dat.' Hij schraapt zijn keel. 'Laten we gaan.' Zijn hand op mijn onderrug is een teken dat we de kamer gaan verlaten, iets wat me enorm oplucht. Ik denk niet dat ik het langer had volgehouden om in dezelfde kamer te zijn als het lijk van mijn moeders oudere zus. In het ergste scenario had ik de open kist ondergebraakt en dat is niet wat een dame doet.

Everett loopt naar de deur die naar de lange hal leidt en houdt deze voor ons open. In de hal loopt hij voor ons uit,

een meter of twee, alsof hij niet kan wachten om uit het huis te ontsnappen. Het voelt ook zo verlaten hier zonder de aanwezigheid van mijn tante.

Het is een warme herfstdag en ik voel de zon op mijn huid branden als we de tuin betreden. De tuin is niet zo groot als die van ons huis in Canterbury, maar je kan er wel een goed uur in ronddwalen. Het doolhof achter huize Huxley is niet meer te gebruiken. De heggen zijn een ongesnoeide bende.

'Het is hier een zooitje,' merkt mijn vader afkeurend op, starend naar de tuin die er vroeger altijd zo mooi bijstond. Overal liggen takken en bladeren. Het onkruid steekt hoog uit boven de kinderkopjes.

Everett sluit zich aan bij vader, terwijl ik achter hen blijf lopen. Ik dwaal met mijn gedachten af naar de tijden dat Everett en ik hier als kleine kinderen door de tuinen renden. We speelden hier altijd verstoppertje in het doolhof, samen met de enige zoon van mijn tante, die helaas op jonge leeftijd is gestorven aan de griep. Mijn oom heb ik nooit gekend. Hij stierf tijdens een veldslag in de Anglo-Ashanti oorlog, toen ik nog in mijn moeders buik zat. Mijn tante heeft nooit laten doorschemeren of het haar verdriet deed, maar ze vertelde wel altijd dat mijn oom een goede man was, met het hart op de juiste plaats.

Ik staar naar mijn broer en mijn vader. Van de achterkant lijken ze veel op elkaar. Ze hebben hetzelfde loopje en dezelfde statige houding. Alleen heeft mijn broer echt het gezicht van mijn moeder. Hij heeft scherpe jukbeenderen waar je een vinger aan zou kunnen snijden, dunne lippen en dezelfde neus als zij, recht en eindigend in een ronding. Dezelfde neus als ik heb. Everetts halflange blonde haar draagt hij altijd in een lage paardenstaart, waar een satijnen lint omheen is gebonden. Mijn

haar daarentegen is mahoniebruin en zo lang dat Cecile, mijn kamermeisje, soms een halfuur nodig heeft om de klitten eruit te borstelen.

Ik hoor mijn vader en Everett mompelend een gesprek voeren, maar ik luister niet, niet echt. Hun stemmen verdwijnen naar de achtergrond terwijl ik probeer te bedenken hoe mijn moeder er nu uit zou hebben gezien. Ze was pas vijfentwintig jaar toen ze stierf, dat is slechts acht jaar ouder dan ik nu ben. Ik heb haar handen en haar oogkleur geërfd: blauwgroen.

Lijk ik op haar toen ze even oud was als ik?

'Het wordt me een beetje te warm,' klinkt mijn vaders stem plotseling, waardoor ik uit mijn gedachten word gehaald. 'Laten we terug naar binnen gaan, het eten zal wel klaar zijn ondertussen.'

Everett en ik brengen daar niets tegenin. We gehoorzamen, zoals we altijd doen. We zijn de kinderen van Philip en Mary Prime. Daar gedragen we ons naar.

Het is akelig stil in de enorme eetkamer van mijn tante. Everett en vader zitten tegenover elkaar met acht meter tafelblad tussen hen in. Ik zit in het midden en prik wat met mijn vork in het gemarineerde vlees, dat bijna dezelfde geur heeft als het lijk van mijn tante.

'Je eten koelt af,' zegt vader zonder zijn blik van zijn eigen bord af te wenden. 'Is het niet naar wens?'

Ik kijk op en ontmoet de ogen van de bediende die stilstaat voor het raam. Hij kijkt angstig, bang dat ik het eten inderdaad niet lekker vind en vraag om een nieuw bord. Het is verleidelijk om gewoon te zeggen dat het niet smaakt, om hem vervolgens

in paniek naar de keuken te zien snellen, maar ik doe het niet. Mijn honger was simpelweg verdwenen toen ik mijn tante zo in die kist zag liggen.

'Het is prima,' antwoord ik dus maar en ik stop een geroosterde aardappel in mijn mond om die vervolgens met moeite weg te kauwen. De bediende haalt opgelucht adem.

In tegenstelling tot mij is Everett al klaar met zijn bord, hij likt de kruimels er nog net niet van af. Met een kuchje legt hij zijn bestek netjes bij elkaar en dept zijn mond met een servet. 'Hoe laat arriveert meneer Clifton, vader?'

'Morgenochtend. We hebben dus nog genoeg tijd om ons klaar te maken voor vertrek. Alhoewel ik verwacht dat de bedienden onze koffers hebben gepakt wanneer we arriveren. Er is geen moment te verliezen. Hoe eerder ze aan de renovatie kunnen beginnen, hoe beter.'

Vader wil het huis renoveren. Er zijn veel lekkages, hoewel ik er nog geen een ben tegengekomen. Ook zou het dak wat werk nodig hebben en de muren opnieuw moeten worden geschilderd. Tenminste, dat is wat de inspecteur mijn vader vertelde. Volgens hem moet er het hoognodige gebeuren aan het huis, omdat het anders zelfs te gevaarlijk zou zijn om in te wonen. Vader stemde in, waarna hij zijn oude vriend van de universiteit een brief schreef met wat hij van plan is en met de vraag of we de herfst bij hem kunnen doorbrengen, zodat ons huis goed kan worden gerenoveerd. Ik ken de beste man niet en ik vind het maar niks dat ik deze herfst in een ander bed moet slapen dan het mijne.

'Laten we het hier dan snel afronden en terug naar huis gaan,' stelt Everett voor, starend naar de manchetknoop die aan zijn mouw bungelt. 'We kunnen het ons niet veroorloven om alsnog te laat thuis te zijn, waardoor meneer Clifton op ons

moet wachten.'

'Precies,' stemt vader in. 'De priester kan ieder moment hier zijn en dan kunnen we dit afronden.' Hij klinkt zo zakelijk, alsof hij over aandelen spreekt in plaats van over zijn overleden schoonzus. Het is typisch iets voor mijn vader. Hij doet niet aan het tonen van emoties en als het toch gebeurt, dan herpakt hij zich snel en doet hij alsof er nooit iets is voorgevallen, of hij verhult de pijnlijke emoties met een grapje.

Ik leg mijn bestek op mijn halfvolle bord en glimlach naar mijn broer, die vervolgens met zijn ogen naar me rolt. Alsof hij wil zeggen dat we vaders stemmingswisseling maar met een korreltje zout moeten nemen.

De priester arriveert na het eten, precies op tijd. We laten hem zijn werk doen en bedanken de man voor zijn zegen. Het lichaam van mijn tante wordt begraven in de kleine kapel achter in de tuin en ik vraag mezelf af of de nieuwe bewoners zo respectvol zullen zijn om het lichaam daar te laten rusten.

Het rijtuig wordt voorgereden om ons naar het station te brengen. De herfstzon begint te zakken en zorgt voor een goudkleurige schemering. Ik ruik de bekende paardenlucht wanneer ons vervoer voor ons tot stilstand komt. Mijn broer helpt mij in het rijtuig en neemt plaats naast vader, waardoor ik de bank ertegenover voor mezelf heb. Ik moet een paar keer op mijn plek verschuiven voor ik een beetje comfortabel zit. Ondanks het feit dat ik niet veel heb gegeten, lijkt mijn korset strakker te zijn gaan zitten. Ik zoek naar mijn handwaaier, die ik in het rijtuig had laten liggen, en zucht van opluchting als mijn vingers het ding omsluiten. Met een 'rits' klap ik het ding open en begin zachtjes op en neer te waaien. Ik ontspan een beetje als ik de lauwe lucht op mijn gezicht voel.

'Gaat alles wel goed, Eleonora?' vraagt Everett met een

scheve glimlach. 'Komt je diner naar boven?'

'Ik denk dat het door alle emoties komt,' zeg ik maar snel, want ik begin te vermoeden wat er gaat gebeuren. Ik voel de eerste kramp in mijn onderbuik al opspelen. Ik klem mijn kaken op elkaar en waai rustig verder. Om mezelf wat af te leiden, schuif ik het gordijntje voor het raam wat opzij om naar buiten te turen.

'Misschien moet je je handschoenen even uitdoen, het is al zo warm,' dringt Everett aan.

Ik schenk hem een blik die zegt dat hij beter zijn mond kan houden.

'Hoe laat heb jij het op je horloge, Everett?' vraagt vader droog, het gesprek van mij en Everett negerend, godzijdank.

Everett haalt zijn gouden zakhorloge tevoorschijn en klapt het open. De manier waarop hij dat doet ziet er heel mannelijk uit. 'Kwart over zeven, vader. We doen er een kwartier over, zo ongeveer. De trein vertrekt om acht uur.'

Een nieuwe kramp vormt zich in mijn onderbuik en ik moet op mijn wangen bijten om het niet uit te kreunen van de pijn. Ik waai nog wat sneller met mijn waaier. Nog drie kwartier voor de trein vertrekt, dan nog een half uur met de trein en dan nog tien minuten met het rijtuig terug naar ons landgoed. God, sta me bij. Waarom moet ik uitgerekend nú mijn maandelijkse bloeding krijgen? Dat is twee dagen te vroeg.

'Eleonora?' Mijn vaders stem klinkt ver weg. 'Gaat het?'

Ik knik, nog steeds uit het raam starend.

'Vrouwen,' mompelt hij en dan begint hij een gesprek met Everett over de renovatie van ons huis. Uiteindelijk ontstaat er een felle discussie tussen de twee. Everett is het niet eens met vaders berekeningen van de renovatie en vader dringt aan op het feit dat Everett meer moet studeren in plaats van bordelen

te bezoeken. Ik heb deze discussie al zo vaak moeten aanhoren en er komt nooit een zinnige conclusie uit.

De dood van mijn tante lijkt allang weer te zijn vergeten.

Het verbaast me daarom ook niet dat uiteindelijk iedereen stilvalt en we zwijgend onze rit vervolgen naar het station. Het enige geluid komt van de paardenhoeven.

Wanneer het rijtuig tot stilstand komt en het portier wordt geopend, weet ik niet hoe snel ik uit het ding moet klimmen. Everett biedt me nog zijn hand aan, maar ik sla hem weg en til mijn rokken op om te voorkomen dat ik struikel. Niemand moet me op dit moment aanraken, dan barst ik in gillen uit, dat weet ik zeker. De krampen zijn bijna niet meer te houden.

Onze bagage wordt uit het rijtuig gehaald en overgeplaatst in het ruim van de trein. De ietwat sterke herfstwind blaast de stoom van de locomotief de menigte in, waar mensen afscheid van elkaar nemen of elkaar weer begroeten.

Everett pakt mijn gehandschoende hand en ik durf hem deze keer niet af te wijzen, er zijn ogen op ons gericht. We zijn overduidelijk van rijke afkomst met onze duur uitziende kledij. Ik moet mezelf zo ook gedragen, wil ik mijn eer hooghouden.

Een conducteur controleert onze instapkaarten en maakt er een knipje in met zijn machinetje, waarna we de trein in stappen. Vader loopt voor ons uit naar de eerste klas. Ons coupénummer is aan het eind van de hal en we moeten onszelf langs enthousiaste reizigers wringen om er te komen. Wanneer vader de deur van onze coupé opent, ik neerplof op de donkerbruine fluwelen bank en Everett de deur sluit, slaak ik een kreun van opluchting en pijn tegelijkertijd.

Everett kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij zit naast mijn vader en wederom heb ik de bank voor mezelf alleen. 'Zusterlief, weet je echt zeker dat…'

‘Excuseer me even,’ piep ik terug. Ik haal mijn waaier tevoorschijn en begin weer te wapperen.

Everett en vader wisselen een blik. Het maakt me niets uit, laat ze maar vreemde dingen denken. Ze mogen van geluk spreken dat ze als man zijn geboren. Niet alleen hebben mannen veel meer voordelen in dit oneerlijke leven, ze begrijpen de maandelijkse krampen van een vrouw gewoon niet. Daar praten we nooit over, dat is taboe.

Ik weet nog heel goed dat ik voor de eerste keer bloedde daarbeneden. Ik lag in bed en ik dacht dat ik doodging. Niemand had me ooit verteld dat dit zou gebeuren. Ik kreeg schone stoflappen van mijn bediende, die me vertelde wat ik ermee moest doen. Oké, dat kon ik nog wel accepteren. Als alle vrouwen dit meemaken in hun leven dan was ik trots dat ik erbij hoorde. Wat me echter het meest choqueerde, was toen mijn bediende me vertelde dat dit maandelijks zou terugkeren.

Ik was toen twaalf jaar en ik heb twee weken gehuild. Tot het moment dat mijn vader mij een tik in het gezicht gaf en schreeuwde dat het wel mooi geweest was zo. Ik was vanaf toen een vrouw en zo hoorde ik me te gedragen.

Er was geen andere oplossing dan het maar gewoon te accepteren. Toch… op dat soort momenten miste ik mijn moeder ontzettend. Nog steeds.

Buiten blaast de conducteur op zijn fluitje, waarna de laatste fluit van de locomotief over het perron galmt. Een golf van rust valt over me heen.

Oké, Eleonora, kalm blijven. Je kunt nu nergens naartoe, je hoeft er voorlopig niet uit. Probeer er het beste van te maken.

Dan begint een of andere dwaas buiten de trein plotseling te schreeuwen en kabaal te maken. Geërgerd kijk ik door het raam, om vervolgens de conducteur ruzie te zien maken met

een jongeman. De jongeman lijkt wel dronken te zijn, het is schandalig en uiterst ongepast.

'Wat gebeurt er?' vraagt vader, maar hij kan vanuit zijn plek aan het raam niet zien wat er buiten speelt.

'Iemand schopt herrie en wil de trein in,' antwoord ik met lichte irritatie in mijn stem, mijn ogen nog steeds op de jongeman gericht. Hij draagt nette kleding en ziet er rijk uit. Ik kan alleen zijn gezicht niet zien.

'Belachelijk.' Vader snuift en vraagt Everett weer naar de tijd.

Ik blijf uit het raam kijken en merk dat ik me steeds meer begin te ergeren aan de jongeman.

Schiet op, schiet op. Ik wil weg hier.

Met grote ogen kijk ik toe hoe de jongen een flink pak geld in de handen van de conducteur duwt, waarna hij instapt. Nou ja, struikelen is een beter woord. Een andere jongen met een donkere huidskleur volgt hem op de voet.

Niet veel later begint de trein te trillen en komen we langzaam in beweging.